AJDE, DAN... PROĐI...

dramski kolaž m. klukovića

POBJEDNIK
ZAGREB
FILM FESTIVAL
NAJBOLJI FILM - KOCKICE
2006

MEĐUNARODNA
PREMIJERA
INTERNATIONAL
FILM FESTIVAL
ROTTERDAM
2007

AJDE, DAN... PROĐI...

Dramski kolaž o ljudima koji imaju vremena.

"Radim. Radim. Poštujem rad.
Imam taj ludi promet u glavi- kontroliram ga. Hodam- radim.
Pijem kavu- radim. Pričam, slušam budalu- ja radim!"
-Tamara (4.b.)

focus media
www.focusmedia.hr

KONTAKT

irena marković
+385981715624
irena@focusmedia.hr

matija klukovič
+385915978933
matija.klukovic@focusmedia.hr

www.focusmedia.hr/adp

"NAJBOLJI HRVATSKI NEZAVISNI FILM NASTAO POSLJEDNJIH DESETLJEĆA"
Nenad Polimac, Globus

"NAJVEĆE OTKRIĆE HRVATSKE KINEMATOGRAFIJE OD RITMA ZLOČINA"
-FILMSKI KRITIČAR GODINE- Damir Radić, Nacional

"POTPUNO DRUKČIJI OD BILO ČEGA ŠTO SE U HRVATSKOJ RADI...
...SOFISTICIRANO DIJELO INTRIGANTNE REŽIJE I IZVRSNE GLUME"
Jurica Pavičić, Jutarnji List

"ISKRENO, HRABRO, HUMANO"
Randy Walker, redatelj filma "Apart From That"

AJDE, DAN... PROĐI...

CRTICA

Dramski kolaž o ljudima koji imaju vremena. Mladi jedva čekaju da ostare. Stariji traže dijete u sebi.

GLUMCI
Višnja Pešić
MARTINA
Filip Šuster
MARTIN
Marija Kohn
BAKA
Petra Težak
SANJA
Nina Benović
TAMARA
Petra Kurtela
MARTA
Predrag Raos
BIVŠI PILOT
Asja Jovanović
ANITA
Ivan Džaja
DEDA
Mia Oremović
MARTININA GOŠĆA
Stjepan „Jimmy" Stanić
MARTININ GOST
Borivoj Radaković
MARTININ GOST
Andrea Rumenjak
KARLA
Stjepan Mataušić
MATIJA
Matija Kluković
STJEPAN
Simona Dimitrov-Palatinuš
JADRANKA
Jelena Hadži-Manev
ANA
Leon Demšar
ALEN
Antonija Stanišić
KONOBARICA
Milovanka Benović
KATARINA
Ognjen Sviličić
KONOBARIČIN
STANODAVAC
Irena Marković
KONOBARIČINA
STANODAVKA
Vilena Košutić
NOVINARKA

KRATKI SINOPSIS

Martin, mladi insomniak, po treći put kreće u 8. razred osnovne škole; njegova majka (**Martina**) jedva čeka da ode u posjet mužu koji radi u Švicarskoj; u birtiji "Vegos" Martinu piće toči **Konobarica** opsjednuta razmještavanjem namještaja čime izluđuje svoje stanodavce; susjeda **Sanja** nakon pet godina vraća se iz Njemačke kod nepodnošljive **Bake** koja jedva čeka da umre te **Dede** kojemu je cilj oboriti rekord u navršenim godinama; **Tamara** je iskompleksirana Sanjina sestrična koja svojom pjesmom *"Ljudi koji imaju vremena"* osvaja prvu nagradu na županijskom natjecanju škola; Tamarina jedina prijateljica je **Marta**-potencijalna samoubojica iz razloga što nema razloga; Tamarini mentori su kazališna glumica **Anita** te stariji brat **Matija** koji sa svojim suputnikom **Stjepanom** autostopira po Europi i svijetu prodajući kopije slika pokojnoga oca; Martinova teta **Jadranka** i njen ljubavnik **Alen** pokušavaju stvoriti vezu baziranu na obostranom nepoštovanju; Martinova druga teta **Ana** otkriva malome tehnike uspavljivanja koju on prosljeđuje kolegama iz razreda, a jedna od njegovih mlađih kolegica je **Karla**, dvanaestogodišnja Anitina unuka koja promatra sve te starije ljude oko sebe pitajući se: Zašto svi ti ljudi pričaju tako glasno i djeluju nezadovoljno?

DUGI SINOPSIS

Sutradan je prvi dan škole. Jesen će kasniti, sparina još topi gradove, sveprisutna je lijenost nakon završenih praznika. Svi oni imaju potrebu opravdati tu lijenost, učiniti je velikom. Tako je svake godine, godinama. Malo po malo gube interes za samodokazivanjem, jer masa ih utapa. Tako nešto. Nitko nikoga ne sluša, svi puno filozofiraju, planiraju promjene, a zapravo ne rade NIŠTA. Mladi jedva čekaju da ostare. Stariji žude za djetetom u sebi.

Martina(44) je ljeto provela napokon sama. Sin je bio kod muža koji radi u Švicarskoj. Sada se mali vratio zbog škole, a ona jedva čeka svoj godišnji i posjet suprugu kako bi još malo izbjegavala majčinske obveze. Mlađoj sestri **Ani**(25) žali se kako je ostarila i postala majka samo jedan izlazak prerano. **Martin**(15), njen sin, dobio je ime po omiljenom filmu "Martin u oblacima", s Borisom Dvornikom iz studentskih dana, bez brkova. Vratio se u Hrvatsku kako bi po treći put krenuo u osmi razred. Najstariji je učenik svoje osnovne škole. Loš je učenik jer ima dugogodišnjih problema sa spavanjem. Ne može zaspati u miru, ali može zaspati u buci. Buka znači da nije sam i da je siguran. Njegova starija teta **Jadranka**(33) rekla mu je u čemu leži tajna. „San je ljepši što je odmor zasluženiji." Međutim, čime zaslužiti odmor? On je premlad da bi radio. Ona je dala otkaz sa svog radnoga mjesta pa ne pruža neki primjer. Jadranka svoje frustracije liječi na svojemu mlađemu dečku **Alenu**(29), šmokljanu koji vodi blues bend na usnoj harmonici, kukavici koja nakon 11 godina studiranja konačno završava Pravni studij, fakultet koji zapravo nikada nije htio niti upisati. Neprekidno djeluje pospano jer bi, kao i svi, najradije snom pobjegao od realnosti.

Omiljene Martinove "spavaonice" su ZET-ovi autobusi, čekaonice u Zračnoj luci Zagreb...- gdje god je prisutan veći žamor. U nadi da mali zaspi kod kuće, Martina organizira večernje čajanke te poziva više grupa ljudi u svoj dom i sve što ih moli je da razgovaraju. Tako stvara žamor za maloga u susjednoj sobi. Ipak, Martin će prespavati prvi dan škole u autobusu. Probudit će ga **Sanja**(18), susjeda koja je zadnjih nekoliko godina stanovala u Frankfurtu, a vratila se u Veliku Goricu

pod pritiskom roditelja čija firma u Njemačkoj propada. Morat će maturirati u Zagrebu, ponovo se prilagoditi staroj okolini, a posebno **Baki**(75) i **Dedi**(80) kod kojih privremeno stanuje.

Baka je stara i jedva čeka da umre. Deda je sušta suprotnost te neradom pokušava oboriti rekord u navršenim godinama. Cilj mu je doživjeti sto četrdeset drugu godinu.

Tamara(18), Sanjina sestrična, ambiciozna je i glasna mlada dama koja dobiva prvu nagradu žirija za najbolju poeziju na školskom natjecanju. Stava je da su svi ljudi u njenoj okolini - glupi. Posebno ju muče lijepa lica (a Sanjino je lice lijepo, naprimjer). Planira otići iz zemlje čim završi školu jer misli da njen potencijal ne može stati unutar ovako malih prostora. Njena jedna jedina prijateljica je **Marta**(18) koja ludi jer joj se apsolutno ništa zanimljivo ne dešava u životu. Potencijalni samoubojica iz razloga što nema razloga. Marta samo čeka da ostari pa da ju dočekaju razlozi za samoubojstvo.

Veliki utjecaj na Tamaru nenamjerno vrši stariji brat **Matija**(27) koji je prije mnogo godina pobjegao od kuće sa svim slikama pokojnog oca slikara te autostopirao po svijetu i prodavao njihove kopije. Piše neobjavljivu poeziju sa svojim narcisoidnim suputnikom **Stjepanom**(24). Zasićeni boemskim životom vođenim posljednjih godina u Europi vraćaju se u Zagreb želeći postati odgovorni građani te pronaći normalan posao. Pomoć traže od **Anite**(50), poznate kazališne glumice i voditeljice dramske grupe u srednjoj školi koju pohađa Tamara, a koju je Matija davno pohađao.

Konobarica(30), zaposlena u caffe baru gdje često voli navratiti i mali Martin na piće za lakše spavanje, upoznat će Stjepana i Matiju te im ponuditi smještaj u svom novom stanu jer nema dovoljno da sama pokrije rentu. Konobarica vrlo često mijenja boravište, a razlog tome je njena opsesija stalnim razmještanjem kućnog namještaja što izluđuje sve njene stanodavce. Ona žudi za promjenom i čeka svoju priliku da napusti Hrvatsku.

Po tom pitanju Konobarica nije nipošto sama. Zapravo, više-manje svi spomenuti na ovim stranicama maštaju upravo o tome. O bijegu. Od mjesta na kojem god se trenutno nalaze, od okoline, od samih sebe pa sve do preko graničnih prijelaza. Vratiti se natrag ili nikada ili s nekom novom pričom od koje mogu krenuti ispočetka. Ovoga puta na bolje

EPIZODE
Luka Šulje
Stela Travinić
Matija Čigir
Bruno Petljak
Maja Komušar
Tomislav Španić
Robert Španić
Matea Vražić
Kristina Beganović
Izabela Pavlović
Diana Osmanović
Hrvoje Dominko
Martina Gucić
Valentina Šokec
Ankica Kluković
Iva Paska
Marko Majerski
Anja Šehić
Luka Rukavina
Ivanka Rukonić
Rina Briffa
Petar Orešković
Vjeran Simeoni
Bojana Burnać
Igor Bogović
Martina Juričić
Marin Amižić
Natalija Injac
Vesna Librić
Zoran Novak
Luka Trivić
Danijel Katurdžija
Vedrana Trivić
Mladen Trivić

O SNIMANJU FILMA *Ajde, dan...prođi...*

U svibnju 2003. krenule su pripreme za kratki igrani film «Na ulici na mjesečini», posveti Bauerovom klasiku «Martin u oblacima», o jednoj iskri dvoje tinejđera koji se bakću između tri grada. Taj scenarij od tada ne postoji, izgubio mu se svaki trag. Na glumačkim probama svaka scena se mjenjala u korist likova, a time je i priča lagano počela pucati po šavovima. Produkcija je za to vrijeme radila plan snimanja, osiguravala besplatno korištenje lokacija, sklapala budet. Bit će nam dovoljno 800 eura, pomislili smo, jer prošle zajedničke filmove snimali smo i za manje od toga. DVCam je format koji poznajemo, nije skup-možemo snimati tone repeticija ako bude potrebno, opremu će nam izdati davne koprodukcije, svi volontiramo, nitko nije plaćen, sve možemo snimiti unutar 7 termina. Međutim, s time je krenula i megalomanija, a s njom i pokvarena računica: «Planiramo snimiti 30minutni film za 800 eura u 7 dana. Točno. Zašto ne bismo onda snimili 90minutni film za 2400 eura u 21 danu?»

Snimanje smo završili nedavno, u svibnju 2006.. Ispucali smo preko 150 termina snimanja, oko 700 termina montaže, mjeseci i mjeseci glumačkih proba, «*Je li netko požalio što je pristao na volonterstvo*?», u jednom trenutku film je trebao trajati 150 minuta, a snimalo se i rezalo i dalje, snimalo se ponovo pa opet rezalo, iznova isprobavalo, snimalo se kao da tomu nikada nema kraja. I onda, kada smo najmanje očekivali, sve je bilo gotovo.

Skoro gotovo, jer onih 2400 eura bila je čista laž. Pomnožite to s nekoliko desetina puta, oduzmete pola i toliko smo još uvijek dužni. A u rukama imamo crno/bijeli film, sporog tempa, u kojemu likovi ne robuju priči, u kojemu imamo nešto za reć. Računamo na to da nas publika čuje, a s druge strane, nudimo film u kojemu nitko nikoga zapravo ne sluša. Put je težak i ide ravno. Bogate roditelje nemamo. Na festivale idemo isključivo radi besplatnih obroka i kupona za piće. Pitanje stoji: Što nas je navelo na sve to skupa?

SCENARIST
REŽISER
MONTAŽER
Matija Kluković
DIREKTORICA FOTOGRAFIJE
Bojana Burnać
PRODUCENTICA
Irena Marković
SKLADATELJ
Darko Marković
OBLIKOVANJE TONA
Dubravka Premar
Gordan Fučkar
TONSKI SNIMATELJ
Igor Šegović
MIKROMAN
Tomislav Fogec
ZAMJENSKI TONCI
Hrvoje Petek
Darko Vugrinović
Tomaž Frahm
SKLADATELJ
Darko Marković
KORIŠTENA GLAZBA
„Duet Solo Dancers“
Charles Mingus
„Densplans“
Blamaž Electroniq

SKRIPT
Stjepan Mataušić
DESIGN ŠPICE
Krsto Jaram
ASISTENTI REŽIJE
Marko Majerski
Marin Amižić
Igor Bogović
ASISTENT SNIMATELJICE
Jakša Kren
PRATILAC KAMERE
Slaven Kopač
FOTOGRAF
Ranka Latinović
FAR MAJSTORI
Darko Topolovec
Slaven Kopač
SCENCI
Darko Topolovac
Ivan Zdunić
PROMOCIJA
Goran Kovač
PRINT DIZAJN
Jasmina Bolanča

HVALA NA SURADNJI

HRVATSKI FILMSKI SAVEZ
SAMSON INFORMATIKA
PRVA KLAPA
KINO KLUB ZAGREB
CONSULADO DE LA REPUBLICA DE CROACIA, BARCELONA
DJEČJE KAZALIŠTE DUBRAVA
KAZALIŠTE VIDRA
ZAGREBAČKO KAZALIŠTE LUTAKA
GIMNAZIJA I OBRTNIČKA ŠKOLA VELIKA GORICA
NOVI SINDIKAT PLIVE VETERINA
ŽELJEZNIČKO UGOSTITELJSTVO HRVATSKE ŽELJEZNICE
POLICIJSKA UPRAVA ZAGREBAČKA
JAMNICA
ZAGREBAČKA PIVOVARA
CAFFE BAR "LOTUS"
CAFFE BAR "VEGOS"
CAFFE BAR "BARBARA"
COTON CLUB
JADRAN FILM
VOX
ZET
ZAMP

Maštali smo o filmu koji će slaviti čovjeka. Ne ono što bi svatko trebao biti, već ono što svatko jest, koliko riskira, koliko se izlaže, koliko je spreman mijenjati se u korist sebe pa time i u korist bližnjih. Saul Bellow je rekao: «Čovjek se mora promijeniti, on se mora promijeniti.» Mihovil Pansini dodao je: «Čovjek će se uvijek snać.» J.L.Godard je upozorio: «Mladi ljudi, morate gledat.» John Cassavetes je motivirao: «Snimi što jesi.» Charles Mingus je radio predivnu glazbu. Sistem nas nije mogao sputavati ako smo mu okrenuli leđa. Raditi nezavisno dovoljno je teško i kompleksno područje, jer svi mi stojimo sami pred sobom i želimo ispasti lijepi. Lijepo nije nužno istinito. Ružno, također, nije nužno istinito. Istina je onakva kakva jest, ali uvijek postoji opasnost opravdavanja, a time stajanja i propadanja. Vrijednost kompletnog tog iskustva motivirala nas je tokom tri godine da ne posustanemo dokle god učimo da bi naučili dovoljno da stvorimo. Usprkos svim prokletstvima koja su pratila produkciju od samoga početka.

Prokletstvo 2003: Direktor fotografije odustaje od projekta dva dana prije snimanja, a njegovu poziciju preuzima Bojana Burnać, debitantica na dugometražnom filmu, kojoj nije čak niti scenarij uručen na vrijeme, a kamoli da se stiglo napraviti potrebne snimateljske probe. Snimali smo, stoga, po načelima dokumentaristike i čiste improvizacije što se održalo sve do kraja produkcije. Ipak, osam od deset scena koje smo snimili krajem te godine završiti će u košu za smeće, a buđeta više neće biti (i to će se dogoditi još mnogo puta tokom produkcije). Svađe su naslijedile, oprema nas je izdavala, prijevoz se kvario, vrijeme je jurilo dok smo prihvaćali koliko sporo radimo. Više o prokletstvu 2003 u dokumentarcu «Kako se snimao film Ajde, dan...prođi...» koji izlazi vrlo skoro.

Prokletstvo 2004: Dvije glumice odustaju od snimanja iz privatnih razloga i njihove scene snimaju se ponovo s drugim glumicama. Koprodukcija koja nam daje besplatnu opremu izlazi iz projekta. Lokacije na kojima trebamo snimati kontinuitete u pauzama snimanja bitno su se promijenile. Glumcima kipe živci, jer od njih se traži da glume ljetne scene, u ljetnim kostimčićima, na -10. Više o prokletstvu 2004 u dokumentarcu «Kako se snimao film Ajde, dan...prođi...» koji izlazi uskoro.

Prokletstvo 2005: Nekoliko izmontiranih scena tajnovito nestaju iz stroja na kojemu smo ih montirali mjesecima. Naši dragi tonci, najbolji u zemlji (radili na Gladijatoru, Schindlerovoj listi, itd.- poštena tehnička preporuka valjda), moraju nas napustiti i prihvatiti druge poslove koji su plaćeni bolje i na vrijeme, jer donirali su više nego dovoljno svoga vremena jednoj dezorganiziranoj grupi koja i dalje uči što treba raditi. Namještaj u stanu kojega smo dobili za snimanje nekoliko scena preko noći nestaje. Scene se mjenjaju i spašavaju. Više o prokletstvu 2005 u dokumentarcu «Kako se snimao film Ajde, dan...prođi...» koji samo što nije izašao.

Divota 2006: Premda je i ovdje bilo uzaludno potrošenog vremena i novaca (skupi agregat spalio nam je još skuplju tonsku opremu- platiti smo trebali i jedno i drugo; dogovorene lokacije uskraćuju nam pristup dan prije snimanja pa još jednom dolazimo na nepoznati teren, itd., itd.) konačno smo finalizirali film iza kojega ponosno možemo stati. Tvrdoglavo smo ga odbijali završiti dokle god ne postane pošten, osoban, uspravan.

REDATELJSKA IZJAVA (nadopuna: ...nisam ja samo jedan)

Prvo: jedini uvjet za suradnju na ovom filmu glasio je biti mlad. Ako ne u koži, onda u duhu, jer razmišljali smo, tukli glave, shvatili kako je to presuđujuća karakteristika, potrebna da bi film izazvao polet i otpor, a pritom zadržao nevinost.

Drugo: jedini cilj vikao je biti iskren, bez rezervi, bez definiranja, bez prečaca.

Stoga: redateljske izjave, sinopsisi te bilo koja druga skraćena sredstva za iskustvo koje se pokušavalo iskreirati, zauvijek će nositi naznaku vrlo opasne potrebe. Forma filma je sasvim dovoljno ograničena, skraćena u svojoj prirodi i stoga 102min, koliko traje „Ajde, dan...prođi...“, najkraće je što se može ispričati o iskustvu baziranom na nekoliko GODINA rada, promatranja, životarenja i dilema jedne grupe suradnika. Naglasak je bio na prikazu svih nas individualno onakvima kakvi jesmo, a ne kakvi bi mogli biti. Ipak, predstavljamo se kao netko drugi, većinu vremena pričamo o sebi, planiramo i umaramo se, a pritom ne slušamo,

ne gledamo čovjeka pred sobom, ne učimo uzajamno na iskrivljenim prezentacijama. Svatko je svoj najveći problem s kojim vječno odugovlačimo, a naći sebe u masi je mnogo teže nego stvoriti ideju kakav bi tko trebao biti. Nekada smo pametni, nekada kreteni, nikada definirani. Definicije su smrt, one se stvaraju kako bi se priuštilo stajanje i stoga će se ova izjava zaustaviti tek na širim pojmovima, jer smrtno se boji definiranja.

Po definiciji, film označava život bez dosadnih dijelova. Film je, na žalost, postao zabava čak i kada se radi o priznatim „velikim" filmovima. Ne postoje veliki i mali filmovi. Samo iskreni i neiskreni. Zanimao nas je film o rupi u vremenu, o kolotečini koja označava nepodnošljivu većinu naših života, prostor u kojemu planiramo, gubimo smisao vrijednosti, tonemo, donosimo brze odluke, iščekujemo „situacije" kako bi pobjegli iz momenta koji nas muči, a kada se situacije stvore, već smo u iščekivanju novih. Svi mi prijatelji, učili smo, upijali, pričali, planirali pa planirali iznova i križali, gužvali, vraćajući se zurenju u plafon. „Ajde, dan...prođi..." pokušava prikazati ljude, okolinu u kojoj su autori proveli svoje posljednje godine te, kao i svi ostali, bili kolekcionari nikad ostvarenih ambicija.

Ostvarenje ovog filma tek je jedna od tih ambicija. Planiramo raditi filmove sve dok umjetnost ne postane suvišna. Ili pak posustanemo pa ozbiljan prizvuk ovakvih izjava postane neugodno smiješan. Svi filmovi radili bi se o jedno-te-istom, naravno. O ljubavi i njenom manjku, o slobodi i samokontroli, o prijateljstvu i osobnosti, o gladi za većim znanjem i ravnodušju, o preispitivanju i udarcima u sebično nametnuta pravila sistema, o strpljenju.

„Ajde, dan...prođi..." zahtjeva. Zahtjeva strpljenje dok prikazuje fragmentirani uvid u svakodnevnicu više desetina likova, njihove želje, njihovu potragu za motivacijama, dok se ispod njih odvija nekoliko tema istovremeno. Podjele na glavne, sporedne ili epizodne likove-nema. Cilj je bio učiniti sve likove ravnopravnima u službi završnog efekta- osjetiti ljude kao cijelinu.

BIOGRAFIJA REDATELJA

Matija Kluković
Rođen u Zagrebu, 1982. Veći dio svoje mladosti posvetio košarci. Trenirao ga jedan od skromnijih, ali i najznačajnijih trenera našega doba- Bane. 1999. mijenja disciplinu. Od tada, radio je na filmovima kao volonter ili asistent, pisao neke scenarije, režirao glazbene spotove lokalnih autora, napravio nekoliko kratkih filmova, prikazao ih na nekim revijama, pričao s ljudima, slušao ih, nije slušao neke od njih, radio na jeftinim i lažnim projektima u sistemu, zaradio svoje prve novce i otkazao suradnju. Sprijateljio se s ljudima spremnima uložiti srce, tijelo i volju u nešto što vjeruju. Njegov ego umire pred lokalnim arhitektima smatrajući njihovu odgovornost najgigantskijom.

TKO JE TKO? (Biografije)

Marin Amižić. Rođen 05.09. (fala kaj si mi čestitao rođendan) 1979 g. u Zagrebu gdje obitavam cijeli svoj život. Diplomirao u ljeto 2006 g. na Fakultetu političkih znanosti. Omiljeno mjesto za ubijanje slobodnog vremena - prema dogovoru.

Milovanka Benović. Rođena 1956. Račica. Ima divnog sina i šašavu kćer, kako kaže. Čitav život radi kao medicinska sestra a pod stare dane, ona bi rekla, zarazila se umjetnošću i zaljubila se u kameru, kao zbog Matije i Nine.

Nina Benović. Rođena 1983. i odrasla u Zagrebu, osnovna škola i srednja po jedna, fakulteti su se izmjenjivali jer je htjela glumiti, silna želja ju je i odvela u Osijek na studij glume i lutkarstva a sad prebjegava natrag doma, jer doma je najljepše, a i više se igra.

Igor Bogović ('79). Psiho. Đubre. Iz Zaira.

Jasmina Bolanča ('84). Studentica, mlada, hiperaktivna, iznajmljuje stan u Zagrebu, posjeduje Konzum Plus karticu i voli kupovati cipele na sniženjima.

Bojana Burnać. Direktorica fotografije. bojana.burnac@sk.htnet.hr

Leon Demšar. Rođen 1975. u Zagrebu. Voli i bavi se sportom, voli i bavi se glazbom, svira usnu harmoniku i želja mu je osnovati bend. Osim svega toga voli i glumu. Shvatite ga ozbiljno.

VELIKO HVALA!

obitelj Kluković
Staša Čelan
Gorana Vidović
Anja Šehić
Alan, Mateo i Nataša Šehić
Nizar Šehić
Nataša Kauzlarić-Devčić
Ana Šetka
Juraj Kukoč
Zvonimir Čizmar
Goran Odvorčić
Luka Rukavina
Leni, Tamara
Lenky
Alenka (poštivala)
Branko Linta
Marina Međimurec
Jadranko Gudan
Darija Kulenović-Gudan
Tomislav Volarić
Matija Garašević
Nikola Bišćan
Damir Potočnik
Petar Miletić
Olinka Vištica;
Andrija Orešković
Aron Brzović; Fifi
Ana Landeka
Jasmina Bolanča
Ivana Armanini
Kristijan Kaurić
Zoran Salopek
Siniša Hajduk
Tomislav Guščić

Vera Robić-Škarica
Vedran Šamanović
Samuel Polenus
Gordan Šimić
Sreten Gligorić
Roman Antolić
Ana-Marija Crnojević
Sunčica Brajković
Kaja Ljubičić
Ivan Krmpotić
Stjepan Ožvalt
Mato Martić
Dobroslav Palac
Gabrijela Lochert
Miroslav Jambrečec
Ana Kluković
Davor Stilinović
Tomo Škec
Mile Blažević
Igor Fabris
Ferida Brzović
Zlata Cundeković
Iva Lehunšek
Gordana Španić
Buco Blašković
Biserka Dijanežević
Stribor Jurčić
Dubravko Slunjski
Biserka Jakić
Neda Terešak
Žarko Potočnjak
Vesna Librić

Simona Dimitrov Palatinuš. Odgajatelj i dramski pedagog. Trenutno voditelj scenskih grupa u umjetničkoj organizaciji Studio KUBUS.

Ivan Džaja. Rođen 1941.g. u Osijeku. U mirovini. Danas je radio voditelj. Ima unuke, velike i male te voli s njima provoditi svoje vrijeme. Voli pjevati i glumiti, a pjevao je i glumio u kazališnim predstavama i filmovima. Sada mu se više ne da učiti gomile teksta pa radije nastupa samo u filmovima.

Gordan Fučkar. Zovu ga Fuki. Voli sve što vole relativno mladi. Obrađuje zvuk. Svakakav… U serijama, filmovima, reklamama, spotovima. S Dubravkom Premar ima mali, ali zgodan tonski studio i misli da su dosta dobri.

Jelena Hadži-Manev ('82). Apsolventica glume na ADU. Živi i radi u Zagrebu.

Krsto Jaram. Rođen 1970.g. u Zagrebu. 1997 diplomirao na Arhitektonskom fakultetu u Zagrebu. Od 1996 bavi se fotografijom i grafičkim dizajnom. Od 1999. član KKZ-a. Od 2003 radi kao web dizajner.

Asja Jovanović ('56). Glumica. Nastupala u kazališnim predstavama i filmovima (Nemir; Krvopijci; Karneval, anđeo i prah; Đuka Begović; Onaj koji će ostati neprimjećen; Duga mračna noć; itd).

Matija Kluković ('82). Htio se baviti kiparstvom kako bi život posvetio dizanju spomenika ljudima koji su pružali nadu. Istim ljudima duguje svoje 24 godine, ali nema se nema. Zato okreće glavu i radi svoje stvari.

Marija Kohn ('34). Jedan hrvatski filmski magazin postavio ju je na 4. mjesto najvećih hrvatskih filmskih zvijezda svih vremena. Radi i dalje. Ne prestaje.

Slaven Kopač. Rođen 26.03.1982. u New Yorku. Odrastao u Zagrebu. 2005.g. ponovo emigrirao u Ameriku, trbuhom za kruhom.

Petra Kurtela. Rođena 12.11.1982. u Zagrebu. Studira glumu i lutkarstvo, zbog sebe. Apsolventica je modnog dizajna, zbog roditelja. Voli sjediti na stolicama koje su dovoljno velike da joj noge ne dotiču pod, i kad joj ne prehladan vjetar puše u kosu.

Marko Majerski. Unutar mjesec dana, Tito umire, Marko se rađa. Šest godina kasnije gurnut s drveta i pao na glavu. Od tad se zanima i zasad (a možda i u dalekoj budućnosti) amaterski bavi filmom.

Darko Marković. Kasnih 70-ih i ranih 80-ih svirao električnu violinu u nekoliko zagrebačkih grupa. Na nesreću, u bizarnoj nezgodi ostao bez prsta pa se okrenuo skladanju i produkciji instrumentalne glazbe.

Irena Marković. Glumila više godina. Autorica par kratkih filmova. Snimala, montirala, volontirala. Istražila sve što ju je zanimalo te se posvetila produkciji, jučer, danas i sutra. Još uvijek vjeruje ljudima i u ljude. Suosnivačica i direktorica producentske kuće Focus Media.

Stjepan Mataušić. Rođen ko vrlo mlad (1980.) i eskapist od rođenja. Zanima ga sve što mu omogućava da pobjegne od pravoga života. Radi na televiziji i (honorarno) kao pomoćni košarkaški sudac, ali zapravo ga privlači pisanje i filmska umjetnost.

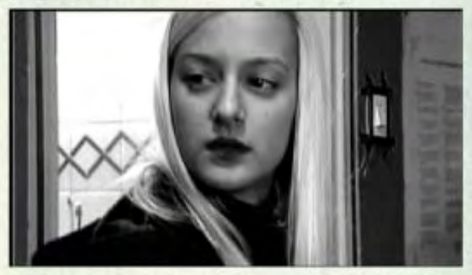
Mia Oremović (1918). Zauvijek najljepša dama hrvatskog glumišta. Uskličnik i točka svega u čemu je sudjelovala. Njen tajni obožavatelj posvećuje joj ove riječi, s poštovanjem.

Višnja Pešić. Rođena u Zagrebu 1960. Od svoje 15. godine bavi se glumom. Sudjeluje u kazališnim i filmskim radionicama u Hrvatskoj i NY (Stella Adler). Glumi u kazališnim predstavama i kratkim filmovima, sapunicama, snimila nekoliko reklama, itd.

Dubravka Premar. Diplomirala na Akademiji dramskih umjetnosti, odsjek Filmska i TV montaža. Specijalizirala se kao montažer zvuka te montirala zvuk na 30-ak dugometražnih igranih filmova, 20-ak TV filmova, 10-ak TV serija i na brojnim kratkim, dokumentarnim, eksperimentalnim i animiranim filmovima. Od 2000. god. s Gordanom Fučkarom ima studio za postprodukciju zvuka za film i video.

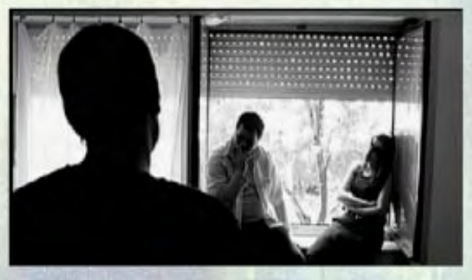
Borivoj Radaković ('51). Na zagrebačkom Filozofskom fakultetu diplomirao je komparativnu književnost i jugoslavistiku. Osamdesetih je uređivao kulturnu rubriku u zagrebačkom Oku. Objavio: roman „Sjaj epohe“, zbirke novela „Ne, to nisam ja“ i „Porno“, knjigu drama „Plavi grad“ u koju su uvršteni kazališni hitovi „Dobro došli u plavi pakao“, „Miss nebodera za miss svijeta“ i „Kaj sad?“ te izbor iz vlastite proze „Jako“. Priredio je izbor iz lezbijske poezije „Dvije“. Jedan je od osnivača FAK-a. Prevodi s engleskoga. Među ostalim preveo djela H. Kureishija, W. Burroughsa, A. Garlanda…

Predrag Raos. (citirano s njegove vizitke) Nitko i ništa.

Andrea Rumenjak. Rođena 16.09.1990. u Zagrebu, rasla i školovala se u Londonu. Pohađa dramski studio i glumačke seminare te glumila u mnogim predstavama od kojih je najznačajniji mjuzikl "The King and I" u Londonu.

Stjepan Džimi Stanić. Pjesmom kročio put. Smijehom dizao nivo svijetla. Humorom pružao uvid u boje zainteresiranim daltonistima.

Antonija Stanišić. Rođena, školovala se, diplomirala glumu, zaposlila se u Gavelli i izvan nje, radi i još uvijek ponekad sanja megalomanske snove.

Ognjen Sviličić ('71). Filmski scenarist i redatelj. Ide mu. Nekad je i glumac.

Filip Šuster. Rođen 02.04.1986. u Zagrebu. Student prava. Hobiji: gluma, izrađivanje reljefnih karti, jezici. Prijatelji ga zovu Efesh.

Petra Težak (21). Rođena purgerica sa splitskom adresom, a studira glumu. Obožava kazalište i film - sve za umjetnost. Boji se isključivo dosade - trudi se da je oko nje nema.

LIJEPE RIJEČI o filmu *AJDE, DAN...PROĐI...*

GLOBUS
„ NAJBOLJI HRVATSKI NEZAVISNI FILM NASTAO POSLJEDNJIH DESETLJEĆA“
-Nenad Polimac

NACIONAL
“NAJVEĆE OTKRIĆE HRVATSKE KINEMATOGRAFIJE OD *RITMA ZLOČINA*“
-FILMSKI KRITIČAR GODINE- Damir Radić

JUTARNJI LIST
„POTPUNO DRUKČIJI OD BILO ČEGA ŠTO SE U HRVATSKOJ RADI...
...SOFISTICIRANO DIJELO INTRIGANTNE REŽIJE I IZVRSNE GLUME“
-Jurica Pavičić

NOVI LIST
„DEČKI KOJI OBEĆAVAJU SU IZVAN SISTEMA“
-Dragan Rubeša
„ŽIVOPISNA PANORAMA RAVNODUŠJA“
-Maja Hrgović

VIP MOVIES
„NOVA STRANICA HRVATSKE KINEMATOGRAFIJE“
-Nino Sorić

VEČERNJI LIST
„...PRAVI GLUMAČKI NERV BEZ ANEMIČNOG AKADEMSKOG GLUMATANJA...
...DOBRO OCRTANI LIKOVI KOJI PRIČAJU SVOJE MALE PRIČE BEZ POLITIZIRANJA...
-Denis Derk

EL PAIS
“MATIJA KLUKOVIĆ VELIKA JE FILMSKA NADA...
AJDE, DAN...PROĐI... FILM JE JEDNOSTAVNIH BRILJATNIH MOMENATA.“
–Paco Gisbert

FESTIVALI

ZAGREB FILM FESTIVAL, 2006 (Nagrada ZLATNA KOLICA, Kockice)
LIBERTAS FILM FESTIVAL, 2006
INTERNATIONAL FILM FESTIVAL ROTTERDAM, 2007
CINEMA JOVE INTERNATIONAL FILM FESTIVAL, 2007
SLOW FILM FESTIVAL, 2007
CFF (NEW YORK), 2007

NAJBOLJI HRVATSKI NEZAVISNI FILMAŠ

MATIJA KLUKOVIĆ / LAUERAT ZAGREB FILM FESTIVALA

27.10. 2006.
Nenad Polimac

Hrvatska će kinematografija morati postati puno fleksibilnija kako bi uhvatila korak sa svojim mladim talentima – pomislio sam nakon razgovora s Matijom Klukovićem, 24-godišnjim filmašem čiji je cjelovečernji crno-bijeli prvijenac *AJDE, DAN... PROĐI...* dobio prvu nagradu na Zagreb film festivalu u kategoriji debitantskih ostvarenja. Kluković je film, koji je koštao skromnih 250 tisuća kuna, najprije prijavio na Pula film festival, nadajući se potpori Ministarstva kulture, s kojom bi isplatio dugove i osigurao prebacivanje na 35-milimetarsku vrpcu, ali je dobio «košaricu». Tko bi – zaboga! – prikazivao u Areni 100-minutni film u kojem dvadesetak nasumičnih protagonista neprestano brblja, hoda gradom, druži se po kafićima i sjedi po sobama?! U duhu naslova, film nema ni zaokruženu priču, nego se radnja valja od zgode do zgode. Na moje pitanje je li u početku snimanja – koje je trajalo tri godine – razmišljao o nešto rigoroznijoj narativnoj strukturi, Kluković odgovara niječno: čak i u hrvatskim filmovima koji su mu se najviše dopali posljednjih godina – «Oprosti za kung fu» Ognjena Sviličića i «Sve džaba» Antonija Nuića – smatra da priča donekle obuzdava spontanost zbivanja pred kamerom. On preferira otvorene dramske forme (nije slučajno što mu je jazz tako blizak), pokojni John Cassavetes redatelj je na kojeg se najviše poziva, a čak i upućeniji hrvatski filmoljupci nikad nisu čuli za Andrewa Bujalskog, čiji filmovi «Funny Ha Ha» i «Mutual Appreciation» iznimno imponiraju Klukoviću.

NOVI POTHVAT Bilo bi šteta da se Kluković prilagodi domaćoj kinematografiji, a ne ona njemu. Jer, *AJDE, DAN... PROĐI...* dosad je najzanimljiviji nezavisni film nastao posljednjih desetljeća. Kluković dojmljivo kadrira, odlično montira, a nostalgičare će osobito zaintrigirati fina posveta jednom od ponajboljih starih filmova, komediji «Martin u oblacima» Branka Bauera. Kluković je već spreman na novi pothvat, film čija će radnja nastajati sukcesivno, tijekom snimanja, i bit će prava sramota ako ga opet u cijelosti realizira bez ijedne kune državnog novca.

UZ BOK 'RITMU ZLOČINA'

'AJDE, DAN... PROĐI...', najveće otkriće naše kinematografije još od filma Zorana Tadića

15. 01. 2007.
Damir Radić

U proljeće 2003. režiser, scenarist i montažer Kluković, nesuđeni student režije na ADU, i također mlađahna i na Akademiji odbijena producentica Irena Marković krenuli su u realizaciju cjelovečernjeg igranog filma, računajući da ga mogu snimiti za tri tjedna s komičnim budžetom od 2400 eura. Snimanje se, međutim, proteglo na tri godine, a budžet je narastao na 250 tisuća kuna, što je još uvijek smiješan iznos u odnosu na cijenu koštanja prosječnog hrvatskog filma koja je dvadesetak puta veća. Kompletna autorska, glumačka i tehnička ekipa, uglavnom sastavljena od neznanih ili slabo znanih ljudi, radila je volonterski, pa ipak - konačni rezultat superioran je velikoj većini hrvatskih filmova proizvedenih u zadnjih petnaestak godina. *AJDE, DAN... PROĐI...* jasno se oslanja na poetiku američkog independenta u rasponu od Johna Cassavetesa do Andrewa Bujalskog, koje je Kluković izdvojio kao omiljene autore, što podrazumijeva izrazit oslonac na likove i njihove odnose nasuprot građenju priče kao nečem artificijelnom, a težnja za realizmom i istinitim prikazom egzistencije blisko ga dovodi u vezu sa svim pravcima i autorima koji su dokumentarizam shvaćen na način direct filma i cinéma véritéa, dakle u smislu neprirađenog, autentičnog bilježenja zbilje, smatrali

suštinskom dimenzijom igranog filma. Drugim riječima, liniji Cassavetes - Bujalski valja dodati onu Godard - Dogma 95, a tu treba ubrojiti i glavnog te gotovo jedinog hrvatskog predstavnika te orijentacije Tomislava Radića, čijoj "Živoj istini" i još boljem "Timonu" Klukoviću čini se odaje posvetu kroz kratke cameo nastupe Jimmyja Stanića, Mije Oremović i Borivoja Radakovića koji glume sami sebe (malčice su razrađenije i efektnije cameo role Ognjena Sviličića i osobito Predraga Raosa).

Kad pričamo o orijentirima, u filmu se izravno spominje jedan od temeljnih izdanaka hrvatskog urbanog filma, Bauerov "Martin u oblacima", a jazz partitura koja prožima najavnu špicu karakteristična je za više zagrebačkih filmova 60-ih, među kojima je i Klukoviću tematski blizak Peterlićev "Slučajni život". Od svjetskih orijentira neizostavan je spomen još jednog velikog (i inovativnog) "dokumentarista" među igranofilmskim autorima - Roberta Altmana. Zapravo, *AJDE, DAN... PROĐI...* svojevrstan je spoj altmanovske mozaične i visokorealistične dramaturgije (film napučuje otprilike 14 više-manje ravnopravnih "glavnijih" likova i još niz "epizodista") i meko-nježne varijante dokumentarističkog stila karakteristične za dobar dio 60-ih (nasuprot modernističkom naturalizmu jednog dijela autora 60-ih i 70-ih, te Dogme 95 i njezinih izdanaka).

Temeljni Klukovićev interes jest prikazati život onakav kakav on zaista (dominantno) jest - bezdogađajan, rutinski, dosadan, s vrlo rijetkim trenucima koji tu jednoličnost neznatno remete. Takvo tematiziranje iznimno je riskantno, jer može i sam film učiniti bezličnim i dosadnim, tim prije što Kluković inzistira na bezdogađajnosti s dosljednošću koja mi se čini usporedivom tek s Wendersovim (sjajnim) debijem "Summer in the City". Mladom Zagrepčaninu uspjelo je međutim iz niza fragmenata rutinskih životnih praksi što ne vode nikamo geštaltovski sklopiti cjelinu koja je mnogo više od pukog zbroja svojih dijelova. Doista, fascinantno je kako se niz nasumičnih krhotina ljudskih stanja i odnosa, lišenih bilo kakve izvanrednosti, pretvara u izvanrednu cjelinu. Kluković je uspio stvoriti neku unutarnju magiju čije je ishodište u impresivnom stilskom oblikovanju. Briljantna crno-bijela fotografija mlade debitantice iz Siska Bojane Burnać, zajedno sa suverenom Klukovićevom montažom i dinamičnom režijom koja uvijek teži zadanu građu oplemeniti drukčijim stilskim postupkom, a dodajmo tome i iznenađujuće sigurne izvedbe uglavnom anonimne glumačke ekipe - ono je što presudno čini *AJDE, DAN... PROĐI...* visokokvalitetnim ostvarenjem i možda najvećim otkrićem hrvatske kinematografije od Tadićeva "Ritma zločina".

LIJEPE RIJEČI REDATELJA FILMA Apart From That

www.foreignamericanpictures.com

"ISKRENO, HRABRO, HUMANO"

Randy Walker

Zadivljujući filmski prvijenac Matije Klukovića *AJDE, DAN... PROĐI...* živo, humano i s vizijom kuca na vrata nove kinematografije prateći živote dvadesetak likova u višestrukim naracijama povezanih sličnim emocijama i odnosima predstavljajući nam populaciju izgubljenih duša koja se kreće od umirovljenika koji planira napuniti 150 godina (i drži grickalicu za nokte na frižideru) do konobarice opsjednute razmještavanjem namještaja.

Kluković sjajno ispituje ljudske osobnosti, nikada nam ne dopuštajući da se ugodno i spokojno povežemo s likovima. Na kraju krajeva, oni su ljudska bića, a ne ograničeni karakteri ili predvidljivi i jednodimenzionalni prečci za čovjeka. Glumci maestralno utjelovljuju žive individue bačene u koštac beskrajne lepeze slabosti, snage i zbunjenosti, vrteći se u krug pod okriljem modernoga Zagreba. Ipak, ono što je ovdje važno napomenuti jest činjenica da se ove priče mogu odvijati bilo gdje. U svojoj biti, film pretpostavlja kako je ta nepopustljiva želja za promjenom i bijegom bez osjećaja za njenim uspjehom- univerzalna. Često se i sami odričemo toga osjećaja. U prilikama kada bi mogli pobjeći, izrastati, živjeti slobodno- oni naši najbliži u stanju su nas sputavati. Obična publika mogla bi imati problema s činjenicom da su neke od ovih priča povezane uglavnom stanjem ravnodušja. Neki bi mogli prigovoriti da su ove priče komponirane ljudima koji ne rade ništa- film koji detaljizira očajavajuće živote onih bez ikakvih ambicija. Ipak, upravo u tome leži čitava poanta; potpuno je ljudski žaliti se i fantazirati bez poduzimanja onih prvih koraka. Ne rađaju se svi opremljeni jednim jedinim ciljem. Oni koji imaju jedan cilj često ga ne ostvare.

Koliko dramatičan, toliko i duhovit, *AJDE... DAN... PROĐI...* upoznaje nas sa shvaćanjem kako vrlo lako možemo zaglaviti u kolotečini psihičkog i emotivnog ravnodušja: bilo to preko posla koji radimo, romantične veze u kojoj smo navikli ili preko obiteljskih obveza. Klukovićev interes u mnoge oblike ljubavi koja živi među ovim ljudima jednako je kompliciran kao i ljudi sami te predivno demonstrira nepredvidljivu i ponekad nepodnošljivu prirodu našeg međusobnog povezivanja. Sredovječni šanker- bivši pilot, koji istovremeno dijeli komplimente i vrijeđa žene na početku filma, izjavljuje kako „svaki čovjek ima neku svoju logiku i zato nitko nikad nikoga ne razumije." Nadopuna ovom polazištu slijedi kada kroz film shvatimo da se ta logika konstantno izmijenjuje, a što je demonstrirano skoro kroz svaki odnos u filmu. Alen, svirač usne harmonike, i njegova djevojka Jadranka pokrivaju čitav teren emocija krećući se od „Brinem..." do „Mrzim...", završavajući sa „Osjećam se dobro...", a sve to unutar samo nekoliko trenutaka. Jedan čak i zamoli drugog: „Skini te sunčane naočale da vidim šta pričaš, ništa te ne čujem...". Prikaz ovakvog nedostatka komunikacije, još jedne dominirajuće teme filma, nadalje je ilustriran u odnosu insomniaka Martina i njegove majke Martine (u izuzetnoj interpretaciji Višnje Pešić): u jednom trenutku ona ga poziva samo kako bi mu objasnila da niti sama nije sigurna razgovara li joj se sada s njim.

Konačno, *AJDE, DAN... PROĐI...* pruža iskreni i intimni prikaz našeg emotivnog stajanja i neizbježne uzorke koji obilježavaju sam život.

focus media

www.focusmedia.hr

focusmedia.hr

Focus media